

[Finansministeren]

det viser den sidste opgørelse, og det vil de også blive i 1987. Det er det klare budskab til Folketinget, og derfor føler jeg mig ret overbevist om, at vi er i stand til, når resultatet for 1987 gøres op, at fremvise et fortsat uændret udgiftsniveau, også når vi ser på regnskabet.

Jeg synes, man kan sige, at der tegnes et meget klart billede i disse år af en stram og ansvarlig økonomisk politik, også når vi ser det i forhold til finansloven, en stram udgiftspolitik, men at den stramme politik ikke har medført, at vi ikke har kunnet bevæge os. Der er inden for disse målsætninger for udgiftsbudgettet gennemført en række reformer, som jeg ikke skal remse op her, det får vi måske god lejlighed til at beskæftige os med i morgen, men på praktisk talt alle områder er der gennemført en række forbedringer.

Jeg synes også, det har været karakteristisk for debatten i dag, selv om den alene har drejet sig om ændringsforslagene, at der ikke har været talt ret meget om asocial politik. Det er der heller ikke noget belæg for. Med det, der er indbygget i finanslovsforslaget for 1987, er der ikke mulighed for at tale om, at der skulle være en skæv politik, som havde et asocialt sigte. Det er altså lykkedes inden for det uændrede udgiftsniveau målt i faste priser. Det er klart, at det også må være holdningen i de kommende år.

Som det også er blevet nævnt under debatten i dag, er en fortsat uændret udgiftspolitik målt i faste priser forudsætningen for, at der overhovedet kan blive tale om skattelettelse, den dag betalingsbalancen er i ligevægt. Så enkelt er det jo. Derfor er det ikke bare et spørgsmål om at holde fast i en klar, ønskværdig målsætning. Det er også en forudsætning for, at man på et givet tidspunkt overhovedet har mulighed for at lette skattetrykket.

Jeg er tilfreds med at kunne konstatere her i dag, at det nu ser ud til, at finanslovsforslaget kan gå videre til generaldebatten i morgen i en form, som er helt i overensstemmelse med aftalen mellem regeringen og Det Radikale Venstre og dermed som et udtryk for, at ikke alene er den udgiftspolitiske målsætning holdt, men den politiske stabilitet, som knytter sig hertil, er fastholdt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan jo tilslutte mig finansministerens bemærkninger om, at økonomiske konsekvensberegninger på partiernes samlede økonomiske politik er mere relevante end de ændringsforslag, der er stillet til finanslovsforslaget.

Til gengæld kunne jeg overhovedet ikke genkende det referat, finansministeren gav af de beregninger på SFs økonomiske politik, som blev lavet af Budgetdepartementet i september måned. Jeg slår op på side 13 i værket og konstaterer, at man i 1990 regner med ligevægt på betalingsbalancen, en arbejdsløshed på 5 pct. og et overskud på statsfinanserne på 35 mia. kr., og endnu bedre i 1995: ligevægt på betalingsbalancen og fuld beskæftigelse og et stort overskud på statsfinanserne. Hvad er så forklaringen på forskellen? Den fik vi afsløret allerede i åbningsdebatten, da vi startede dette folketingsår.

Det er sådan, at man i Budgetdepartementet har lavet to regnestykker på SFs økonomiske politik. Det ene bygger på de præmisser, der er leveret af SF, altså SFs forudsætninger om udviklingen i lønniveauet, i de offentlige udgifter osv., og dér får man de resultater, jeg lige har nævnt her: betalingsbalanceligevægt, overskud på statsfinanserne og fuld beskæftigelse.

Det var for hård kost at sende finansministeren herover med. Derfor lavede man et regnestykke mere, hvor man i stedet for sagde: nej, lønningerne stiger nok 20 pct. om året, og de offentlige udgifter stiger nok 5 pct. om året realt i stedet for 2, som SF vil. Så går det selvfølgelig gruelig galt. Derfor havde finansministeren et andet regnestykke at tage med herover, som kunne se negativt ud, men det var til gengæld fusk.

Det reelle regnestykke, som holder sig til præmisserne i SFs økonomiske politik, giver faktisk et ualmindelig flot resultat, selv vurderet med et budgetdepartements øjne, og det hilser vi med tilfredshed.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg hæftede mig ved, at finansministeren fremkom med den påstand, at de sociale problemer, der følger af regeringens finanslovsforslag, stort set ikke er blevet drøftet. I hvert fald ville finansministeren ønske, det